

λη τοῦ κηπινοῦ, μέσα στή γαλήνη τοῦ καλοκαιριοῦ...

Ἡ κορφή τοῦ θουνοῦ δὲν ἦταν πολὺ ψηλά τώρα. Ἐσφίξε τὰ δόντια του, διαγκώνοντας δυνατὰ τὸ στερνὸ του κουράγιο κι ἄρχισε ν' ἀνηφορίζη πιὸ γρήγορα. Οἱ γκρεμοὶ ἔστεκαν πλάι του, σὲ κάθε βρασκελιά, ἔτοιμοι νὰ τὰ ἀρπάξουν, στοὺς σκοτεινοὺς λίγιγους τῶν. Μὰ δὲν τοὺς πρόσεξε. Κόντευε ἡ ὥρα ποὺ θὰ κατέβαινε πάνω στὸ θουνοὶ τὸ φεγγάρι κι ἔτρεπε νὰ τὸ προστάξῃ. Σῦρθηκε μὲ τὴν κοιλιά σὺν τὰ φειδία, μάλιστα τὰ νύχια του καὶ τὰ γόνατά του κι' ἀέφανα τινάχτηκε ὁδὸς θγάνοντας ἕνα ἀγριο ακούζιμο χαρᾶς. Ἦταν μιά κραυγὴ ἡ σπελπισμένου θριαμβοῦ, μιά κραυγὴ ποὺ κόπηκε ξαφνικὰ τὸν στόμα του κι' ἔγινε ἕνας ρόγχος συμφορᾶς. Τὸ φεγγάρι δὲν ἦταν ἐκεῖ. Καὶ τοῦ φάνηκε ξαφνικὰ πὺς τὸ θουνοὶ χαμηλώσε- χαμήλωσε καὶ χάθηκε μαζὺ του στῆς γῆς τὰ θάθη.

Κύτταξε πέρα στὸν οὐρανὸ, ἐνὸ τὰ πόδια του λόγιζαν καὶ τρέμεινε.

Τὸ φεγγάρι θριασκόταν μακριὰ, πέρ' ἀπ' τὰ θουνοὶ καὶ τοῦ- εἰμπούς. Μόλις εἶχε προβάλλει ἀπ' τὴ μακρυνὴ θάλασσα, τοῦ- λαιπε σὺν μιά ἀσημένια ζώνη στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα.

Ἡ Γιάννης ἐνείκασε ἕνα δυνατὸ, θαυδὸ πόνου, σὺν κάποιου νὰ τὴν χτύπησε στὸ στήθος, μὲ κάτι βαρὺ σὺν σίδερο. Ἐνοιαζε τὴν σπέραντη πίκρα καὶ τὴ λαχτάρα ποὺ νιώθει κανεὶς στὸν γυρίζη χαροῦμένου σπῆτι του καὶ τὸ θρίακι γκρεμισμένο. Αἰσθανόθηκε τὸν πικρὸ καὶ μὺν ποὺ νιώθουν ὅσοι ἀγαποῦν ἢ ὄλη- τὴ φλογα τοῦ αἱματός τῶν καὶ θρίασκονται ἀέφανα μπρὸς στή- προβοσία τῆς γυναικᾶς ποὺ ἀγά- πησαν. Πάει πειὰ τὸ γλυκὸ του δειρο ποὺ τὸν νανούριζε τῆς νύ- χτες καὶ κοιμόταν μαλακὰ κι' ἀ- νάλφαρα. Ἡ ἐλπίδα ποῦκαίγε μέσα του σὺν λαμπάδα ἐσθῆσε...

Κύτταξε μ' ἕνα θουδοὶ παράπο- νο πέρα μακριὰ... Τὸ φεγγάρι ἀ- νηφορίζε ἀδιάφορο στὸν οὐρανὸ, κἀνοιαζε τ' ἀστέρινα νὰ σφαλοῦν τὰ μάτια τους. Τώρα τὰ καταλά- θαινε δλα. Τὸν εἶχε ξεγελάσει ἡ εσπασία του κ' εἶχε πιστέψει σ' ἕνα πλάνημα τῶν ματιῶν του...

Τὸ κορμὶ του ποῦταν ἀλαφρὺ ἐν τὸν πρῶνὸ φρέσκο ἀγέρας, ζῶρε- νε τώρα ἀέφανα. Ἡ κούρσσι ἐ- πεσ' ἀπάνω του σὺν μολ' ἡ καὶ τοῦ λόγιου τὰ γόνατα, χῶνοντας τὰ πυρῶμένα τῆς καρφιά στου, ἀρμούου του. Ὁ περὶ τὸν τὸ- λῆι μὲ τῆς φλόγες του. Διψοῦσε.

...Ἐνοιαζε τὴ δίψα τῶν μεγάλων περὶ τῶν ποὺ μᾶς θασανίζει καὶ μᾶς κἀνει νὰ νειρεῦμαστε δρο- σερᾶς πηγῆς, ποὺ τριλίζουν σὺν ἀηδονία κάτω ἀπὸ πικνὸφύλλα ἐέντρα. Θάθελε νὰ κλάψη. Νὰ κλάψη σιγὰ, πολὺ σιγὰ, ἀνάμει- σα στῆς δυὸ του χουφτες. Μὰ ἡ θρῶσες τῶν δεσκρῶν του εἶχαν στερεῖαι καὶ τὰ μάτια του καὶ γανε σὺν δυὸ ἀναμμένα κάρθου- να μέσα στῆς κόγχες τους.

Εἶχε σωριαστὴ κάτω κι' ἔρχι- σε νὰ χάνη σιγὰ-σιγὰ τῆς αἰσθήσεως. Ἄκουγε τὴν καρδιά του ποὺ χτυποῦσε δυνατὰ, σὺν τὴν βαρεῖα πάνω στ' ἀμῶν καὶ νομῆι πὺς ἦταν ἡ καρδιά τοῦ θουνοῦ πὺς τὸν συμπονεῖσε. Ἡ σκέψι του πέταξε ἀρχὰ καὶ κουρασμένη στὴ μᾶνα του. Καὶ οὐρῆκε λίγο ποὺ ζερβὰ, γιὰ νὰ θλέπη πέρα, μακριὰ τὴν πλά- τῆα ποῦταν ὁ τόπος του καὶ τὸ σπιτικό του...

Ἡ γὰρ νύσταζε. Κι' αἰσθάνθηκε νὰ μβίχεται σ' ἕναν ἀλλῆκο- τὸ ὕπνο, μ' ἀνοιχτὰ, δλάνοιθα τὰ μάτια. Ἦταν ἕνας ὕπνος γλυκός, πρωτοδοκίμαστος, γεμιστός ἀπὸ μιά θαθεῖα ἀγαλλία- σι, ποῦχε ποτίσει θαθεῖα τὸ σῶμα-του καὶ τὴν ψυχὴ του.

Τι καλά ποὺ ἦταν τώρα!...

Τὸ φεγγάρι εἶχε ἀνεθῆ πιὸ ψηλά στὸν οὐρανὸ. Ἐσπῶ- θε ἀπόσθου καὶ τὸν κύτταξε μὲ μιά θαθεῖα λύπη, ἔτσι κἀὼς τὸν κρατοῦσε μέσα στὴ φατεινὴ του ἀγκαλιά.

Εἶχε ἀπομείνει μὲ τὰ μάτια στυλωμένα ψηλά, μὲ τὸ στόμα μισοκλειστό, σὺν νὰ πλάγιασε ἐκεῖ νὰ ἐσπαστῆσθαι καὶ τὸν πῆρε μαζὺ αἰς κάποια θαθεῖα στυλλογῆ.

Ἐτοῖ πέρασε δλη ἡ νύχτα.

Τὸ παιδί κοιμότανε, κοιμότανε θαθεῖα, μ' ἀνοιχτὰ τὰ μάτια. Καὶ γύρω ἀπλωτόταν ἡ γαλήνη τῶν ψηλῶν θουνοῦν, γεμιστὴ ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ. Μενᾶχα ἐκεῖ ὕστερ' ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, ἕνα σὺννεφο περαστικό ποὺ ταξείδεε δλωμόναχο σὺν τὸ φᾶ- τισμα ἕνὸς νασιγιεμένου καρσθιῶ μῆσα στὴ νύχτα, στάθηκε γιὰ μιά στιγμὴ ἀπὸ πᾶν του. Ὁ ἴοιος του τὸν σκέπασε, σὺν κα- ποῖ νὰ τοῦρριε στωργικὰ ἕνα ροῦχο γιὰ νὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπ' τὴν παγωνιά. Αὐτὸ κράτησε μιά στιγμὴ. Τὸ σὺννεφο ἀνοι-

ξε πάλι τὰ πανιά του καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του.

Ἐπαίρνε νὰ χαράξῃ πειὰ. Τὰ σκοτάδια φεύγανε κυνηγη- μένα κατὰ τῆς σκοτεινῆς χαράδρες. Ἐκεῖ πάνω στὸ γαλάζιο μπυλκόνι τῆς ἀνατολῆς ἄρχισε νὰ προσβάλλῃ ἡ αὐγὴ. Τὸ φεγγά- ρι τώρα ἦταν μακριὰ, στὴν ἄλλη ἀκρῆ τ' οὐρανοῦ χλωμὸ κι' ἀποκαμωμένο.

Τὸ παιδί κοιμόταν ἀκόμα.

Ἡ γλωμάδα πάνω στ' ἀγνὸ του πρόσωπο τῶκα νὰ μοιζῆ σὺν μιά μεγάλη κέρηνι κοῦκλα ποσημένη ἀπ' τὸν οὐρανὸ, ἀπ' τὰ χερῖα κάποιου μικροῦ ἀγγέλου. Κι' ἀέφανα ἕνα ἀγριο ακού- ζιμο ἀντήχησε ψηλά, σὺν νάκλαιγε ἡ νύχτα ποῦσθηνε καὶ ψυ- γερραγοῦσε. Μεγάλια πουλιά μὲ γκριζὰ μεγάλα σπαθῶτὰ φτε- ρὰ κατέθηκαν ἀπ' τὸ θαπτό χάος. Εἶχαν γυριστὰ ρῶ- φη καὶ μάτια σκληρὰ, ἀσπάλεια. Ἀεροζυγιστῆσαν ἀπὸ πά- νω του κι' ὄλο χαμήλωναν, χαμήλωναν καὶ μεγάλωναν. Κατέ- θηκαν καὶ στάθηκαν γύρω του, μὲ τὰ σκληρὰ τους μῆτια καρ- φασμένα στὰ μάτια του, ποῦσαν ντυμένα μὲ τὴ θαλάδι, τοῦ θαν- ατοῦ. Τείτωναν τὸ λαῖμό τους καὶ τὸν κύτταζαν, σὺν νᾶταν κάποια παλῆα τους γιωρμῖα. Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐξθάρρηναν. Πη- δῶντας παράξενα σὺν μεθυσμένα, μ' ἀνοιχτῆς τῆς φτεροῦδες, πῆγαι κοντὰ του. Τὸ πιὸ μεγάλο ἀνεθῆκε στὸ στήθος του. Στά- θεκε ἐκεῖ καὶ τὸν κύτταξε, σὺν νὰ προσπαθοῦσε νὰ εἰσθάσῃ καὶ τὸ ἀνεξήγητο πάνω στὴν ὄψι του. Τὸ παιδί δὲν ἄσλεε. Ἦ' ἄλλα πουλιά στάθηκαν γύρω τοῦ κεφάλι του. Κι' ἀέφανα ρι- χθηκαν δλα μαζὺ στὰ μάτια του, στὰ μεγάλα ἀκίνητα μᾶ- τια του, ποῦσαν τώρα σὺν δυὸ στέρες μὲ νερὸ παγοῦμένες.

Ἄρχισαν νὰ τὰ ραμφίζου γρη- γορα-γρήγορα καὶ λαίμαργα. Κι' ἐκεῖ πούλαμπε πρῖν ὅσο φῶς, φῶς κλωσῆσης, δὲν ἀπό- μειναν πειὰ παρὰ δυὸ τρύπες, δυὸ μαῦρες ματωμένες τρύπες, δυὸ κοφίες κόγχες χωρῆς τὸ φεγγαθόλημα τῶν θλευιστῶν. Τὰ πουλιά τῖναξαν ὕστερα τὰ μεγάλα τους φτερὰ, πῆραν φό- ρα καὶ πέταξαν ψηλά, πολὺ ψη- λά κατὰ τὸ φεγγάρι!

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΓΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ δρακόντειοι κατὰ τῆς πο- λυτελεῖας νόμοι, δὲν εἶνε ποῦδι τῆς ὑσκόλης μεταπολεμικῆς εἰκονομικῆς περιόδου τῶν δια- φόρων κρατῶν. Καὶ στὴν ἀρ- χαϊότητα εἶχαν ψηφιστῆ πολλοὶ τέτοιου καὶ στὸν Μεσαίωνα ἐπί- σης.

Στὴ Γαλλία μάλιστα, κατὰ τὸ ἔτος 808 μ. Χ., ὁ Καρολομά- γνος ψήφισε ἕναν τέτοιον δρα- κόντειο νόμο, μὲ τιμωρία τῶν παρασθᾶν τὸ θάνατο. Ἐπίσης ψήφισαν τέτοιους νόμους στὴ Γαλλία κ' οἱ ἐξῆς βασιλεῖς: Ὁ Φίλιππος ὁ Ὁραῖος στὸ 1294, ὁ Κάρολος Η' στὸ 1405, ὁ Φραγκίσκος Α' στὸ 1543, ὁ Ἐρρίκος Β' στὸ 1557.

Μιά ἐφημερίδα—ὁ «Τύπος»—στὴν πόλι Πλαινηφλὸ τῆς Ἀμε- ρικῆς, ἔγραφε τὰ ἐξῆς πρὸ ὀλίγου καιροῦ:

«Στὸ Σικάγο, ὑπάρχει ἕνας Ἕλλην μετανάστης, ὁ οὐαῖο; ἔχει τὸν περιεργότερο ἐπιθετο τοῦ κόμου. Λέγεται: Πα π τ θ ε ο ε ω ρ ο κ ο υ μ ο ν τ ο υ ρ γ ι ω τ ὸ π ο υ λ ο ς ! Ἄς τὸν ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους κι' ἄς κάτουν γυμνάσια οἱ συμπολίτες μας Ἀμερικανοί, γιὰ νὰ μὲροῦσουν νὰ τὸν προσφέρουν».

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΤΑ ΣΚΛΗΡΑ ΜΑΛΛΙΑ...

Ἄν ἔχετε σκληρὰ μαλλιά, μπορεῖτε νὰ τὰ ἡμερέψετε καὶ νὰ τὰ μαλακώσετε μὲ τὸ ἐξῆς μέσον: Κάθε θράδου ἢ κάθε πῶδι, τὰ τρίβετε ἐλαφρὰ μ' ἕνα μαλακὸ σφουγγάρι, θρεγμένο σὲ γλυκὸ ἀμυγδαλόδαλο.

Τὸ τρίψιμο αὐτὸ θὰ γίνεται πάντα στῆς ρίζες τῶν μαλλιῶν.

